

Чевельчанська ЗОШ І-ІІІ ступенів

***ШКІЛЬНИЙ ЕТАП ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ ГРИ
«ДЖУРА»***

ХІД ЗАХОДУ

Ведучий:

Як відомо людина нерозривно пов'язана з минулим свого народу, його історією, і сьогодні ми перегорнемо одну із сторінок нашого славного минулого, проведемо один день на Запорізькій Січі й ближче познайомимося із життям та побутом українських козаків.

Ведуча:

З кожним днем зростає інтерес багатьох людей до нашої історії. Знання свого родоводу, історичних та культурних надбань предків необхідні не лише для піднесення національної гідності, а й для використання кращих традицій у сучасному нашому житті.

Ведучий:

Ми можемо пишатися тим, що Україна ніколи не поневолювала інші народи, а вміло захищала себе від ворогів. Був час, коли всю нашу землю загарбали й поділили між собою сусідні держави. Нестерпно було жити українському народу в неволі. І почав він утікати в пониззя Дніпра, за пороги, де були дикі степи. Втікачі називали себе козаками, тобто вільними людьми. На островах, що лежали посеред бистрої Дніпрової води, вони заснували Запорозьку Січ.

Ведуча:

Сьогодні великої ваги набуває відродження українського козацтва, бо це і відродження України. Указом Президента України 14 жовтня оголошено Днем українського козацтва. Таким чином, Покрова святкуватиметься в нас не тільки як народнорелігійне, а й національне свято. На Запоріжжі була церква святої Покрови, і запорозькі козаки вважали святу Покрову своєю покровителькою.

Ведучий:

Свято це вперше виникло в Греції. Коли на Константинополь напали вороги й узяли місто в облогу, мешканці зібралися в церкві, щоб вимолити Боже благословення. Опівночі над ними з'явилася Мати Божа і підняла над головами людей омофор – вишите церковне покривало. Це був своєрідний знак, який символізував перемогу. Звідси й пішла назва – Покрова.

Саме ця біла Покрова і стала своєрідним оберегом України.

Читець 1:

Україно, молюся за тебе,
 Як за матір гріховно-святу,
 За блакить твого вічного неба
 І за ниву твою золоту.
 Україно, молюся за славу,
 За твою непокору століть,
 За столицю твою злоголаву,
 Що по груди в каштанах стоїть.
 Україно, молюся за мову,
 За божественну мову твою,
 І за вроду твою калинову,
 Від якої добріша стаю.
 Україно, молюся за пам'ять
 Убієнних за волю синів
 І за тих, що у душах запалють
 Промінь правди, щоб край заяснів.
 Україно, лише в милосерді
 Час єднання синів настає.
 Так, як душі є наші безсмертні,
 За безсмертя молюся твоє.
 Отче наш, у Твоїм часоплині
 Все минає - ридай не ридай.
 Прости, Боже, гріхи Україні
 І надалі грішити не дай.

Читець 2:

Як приходить пресвітла Пречиста
 Шелестить позолочене листя.
 І пряде, і пряде без упину
 Срібний шовк – дорогу павутину.
 Усміхається сонце осіннє
 Мерехтить поміж листом проміння
 І летить понад стерні, над полем
 Павутиння ласкаве поволі.
 Як проходить пресвітла Пречиста,
 Горобина їй сипле намисто.
 Україною йде в кожну осінь
 З веретеном Предобра і досі.

Читець 3:

Покрова, Матінка Покрова,
 Ти вічна тиша вечорова.
 Ти ніжний, лагідний світанок.
 Кленового листка танок.
 Он там зоріє горобина.
 І величава Катерина
 Нам дорікає: «Діти, діти..»
 І куполами тихо світить
 Усі ми під твоїм покровом,-
 Свята земля. Свята основа.
 Хай буде радість. Буде свято.
 Бо ми живем, бо нас багато.
 Козацька слава не погасне.
 Як образ дорогий і ясний.
 Як ніжний. Лагідний світанок.
 Кленового листка танок.
 Як вічна тиша вечорова, -
 Покрова, Матінка Покрова.

Читець 4:

Вона усе на світі може –
 Поправить вчинки і слова.
 У ризи вдягне образ Божий,
 Догляне вольності права.
 Ізцілить рани і образи.

Вдягне в золото ліси,
 Усе покриє, всіх розважить
 І сповнить – що б не покарав.
 Свята Покровонько, як мати,
 Ти нам дитинство зігривай,
 І українську нашу хату.
 І наш веселий рідний край!

Ведучий:

В осінньому календарі українців день святої Покрови займає особливе місце.

Ведучий:

Цього дня ми з вдячністю і вірою приймаємо заступництво і клопотання за нас перед Богом Пресвятої Діви Марії, згадуємо історичні події давнини і молимося за мирне небо сучасності.

Ведуча:

Окреслюючи перспективи майбутнього, ми повинні вдивлятись в минуле, черпати з нього той безцінний скарб, який не дасть загубити головне, розчинитися серед дрібних проблем.

Ведучий:

Вороги української нації знали, що народ, в якого жива історична пам'ять, що не роби, а сконцентрована сукупність національного люду, котрий кожної вдачної історичної миті може прокинутися і болем пам'яті повторити сили і знову стати на свій захист.

Ведуча:

Могили... Скільки їх по безкрайніх просторах нашої України, по лісах, по лісових нетрях, по горах, іменних і безіменних, закинутих, забутих людьми і Богом.

Читець 6:

Пам'ятайте про тих, що безвісті пропали,
 Пам'ятайте про тих, що не встали, як впали.
 Пам'ятайте про тих, що згоріли як зорі,-
 Такі чисті і чесні, як повітря прозоре.

Пам'ятайте про тих, що за правду повстали,
 Пам'ятайте про тих, що лягли на заставах.
 Пам'ятайте про тих, що стрибали під танки...
 Є в місцях невідомих невідомі останки.
 Є в лісах, є у горах, і є під горою –
 Менше в світі могил, ніж безсмертних героїв.
 Пам'ятайте про них і у праці, і в пісні –
 Хай відомими стануть всі герої безвісні.

Ведучий:

Наша історія мала багато трагічних періодів, коли свобода і факт існування українського народу опинявся під загрозою.

Ведуча:

Але завжди в такі періоди найкращі сини і дочки країни ставали на захист своєї землі, своєї держави, своїх співвітчизників.

України.

Читець 7:

Я – українка! Цим пишаюсь. Я – українка навіки!
 Бо пам'ять наша українська - це прадіди, діди, батьки.
 Ти озирнись навколо себе на моря синь і неба вись-
 Ти теж такий же українець, про це подумай . Схаменись!
 Це наше все: поля і гори, ліси, лани, уся земля.
 Ніхто нас більше не покорить, бо сила є твоя й моя.
 З колін, народе, підіймися і покажи, які ми є.
 За правду Богу помолися і не віддай катам своє.

Ведучий:

Хотілося б, щоб кожен з вас поставив себе на місце тих хоробрих людей, які ціною свого життя захистили Батьківщину і тих, хто сьогодні захищає нашу незалежність.

Ведуча:

Щоб кожен з нас дав собі відповідь на питання: чи зміг би я?

Ведучий:

Взяти хоча б Революцію Гідності, річницю якої ми вшановували.

Читець 8:

Вставай Україно. Не можна дрімати
 Потрібно нам неньку свою захищати.
 До нас це робили славні діди,
 А зараз нам її спасати від біди.
 Приклад маємо з кого ми брати,
 Історію нашу не можна сховати.
 Славетне козацтво і воїн УПА.
 Не пожаліли для нас свого життя.
 Студенти під Крутами – славні герої,
 Не думали про себе, бажали лиш волі.
 Писати історію настав наш час,
 Щоб пам'ятали внуки про нас.
 Для них повинні здобути ми волю,
 Щоб більше не брали до рук вони зброю.

Ведуча:

Ніхто б не подумав, що на рідній українській землі в ХХІ сторіччі лунатимуть постріли, убиватимуть людей

Ведучий:

Нині знову прийшов цей час – час вибору між свободою та рабством, світлим майбутнім та темним минулим, справедливістю та тиранією.

Читець 9:

І, знову кров!.. Червона кров!..
 На вулицях і стінах..
 Тече по лицях молодих –
 Це кров за Україну!
 О, Боже зглянься на нас з небес,
 На нашу батьківщину.
 І захисти ти наш народ
 Від ворога- руїни.
 А люди – просим вас тепер:
 Не встаньте на коліна!
 І йдіть боротись у ряди –
 «За волю України!»

Читець 10:

Село заснуло. Лише мати
 Вже котру нічку не засне:
 Нема, нема її солдата..
 А може, все-таки прийде?!
 Об шибку стукне, як бувало,
 А потім ступить на поріг.
 «Пробач, рідненька моя мамо.
 Що я заплутавсь між доріг.
 Дівчата, хитрі, заманили,
 Я ж наречену вибирав,
 Щоб ти невісточці раділа.
 Онуків бог подарував..»
 Зітхнула ненька. Враз згадала
 Синочка свого у труні.
 Дорогу, встелену квітками.-
 Упав в Донбасі на війні
 І знову сльози на подушку
 Дощем печалі полились;
 Рука суха, мов гілля грушки,
 Безсило звисилась у низ.
 Так задрімала сива жінка.
 А в мозку спалахом: « АТО!»

Зірвалася, мов юна. гінко, -
Світанок стука у вікно...

Читець 11:

Похилилась матінка старенька
Над синопком вбитим у бою.
З нею тужить Україна - ненька,
Висловивши вдячність їй свою.
Це ж вона навчила свого сина
Рідний край любити над усе.
Хоч тепер в труні її дитина,
І ніщо синопка не спасе.
Хоч і рветься серце у матусі,
Та нехай не буде каяття!
Син взяв приклад із Христа Ісуса -
За народ віддав своє життя.
Не злякався вироку недолі,
А своєю смертю смерть зборов.
В чашу краю влив краплину волі
І святу оновлену любов.
Тож за все свята моя Держава
До голівки сина хилить стяг.
А від нас хай буде вічна слава!
Слава, що нас кличе до звитяг

Ведуча:

Патріотизм, героїзм нашого народу у всі часи був прикладом для наслідування.

